

Chương 44

Máu Nhuộm Rừng Hoang

Trong vầng trăng có một nữ nhân đứng lặng, y phục màu hồng, riêng quần thì có thêu hoa.

Mã Không Quần nghệt thở, có vật gì chặn nơi yết hầu.

Y phục đó, Trần Tam Nương đã mặc một lần, trong suốt thời gian bà sống bên cạnh lão.

Đó là lần đầu tiên, bà bận vào người để gặp lão.

Từ đó, bà xếp xó nó, không hề mở đến.

Bây giờ, tại sao bà lấy nó ra mặc ? Và xuất hiện tại đây !

Bà chưa chết sao ?

Mã Không Quần buột miệng kêu lên:

- Tam Nương ! Người ?

Không một tiếng trả lời ! Không một thanh âm !

Chỉ có tiếng gió từ bên ngoài thổi qua khung cửa vi vu.

Trần Tam Nương chao chao như sắp bị gió cuốn bốc đi.

Chừng như bà không có máu, không có thịt, bất quá chỉ là một chiếc vỏ, bên ngoài khoác lớp y phục thôi.

Mà chừng như bà cũng không có vỏ luôn, bất quá chỉ là một quỷ hồn.

Vô luận sống hay chết, bà phải đến đây, để hỏi người phụ bạc bà, tại sao bỏ rơi bà, trốn đi trong lúc bà lâm đại nạn.

Mã Không Quần biến sắc mặt xanh rờn, với giọng buồn thảm, lão thốt:

- Tam Nương ! Ta biết ta đối xử không đẹp với người, vô luận người còn sống hay thành quỷ, từ nay trở đi, ta sẽ không bao giờ bỏ rơi người nữa đâu !

Lão vừa thốt, vừa đi tới, từ từ, khi câu nói dứt, lão vươn tay nắm cổ tay bà.

Bà là ai ?

Bà không là người, không là quỷ, bà chỉ là một hình nộm bên bằng cỏ, khoát bên ngoài bộ y phục ngày xưa.

Mã Không Quần hết sợ vì quỷ, lại sợ vì cái quái dị đó, toan quay mình nhưng chân chưa nhích, một thanh kiếm đã chong thẳng vào xương sống của lão.

Mũi kiếm dí lưng, lão nghe lạnh, mũi kiếm đã xuyên thủng áo, dán chí làn da.

Một người từ cửa hậu bước ra, ung dung cất tiếng ngâm:

- Trời mệnh mang, đất thên thang, Quan Đông Vạn Mã Đường, người như kim cương !

Mã Không Quần trầm giọng hỏi:

- Người là ai ?

Người đó đáp:

- Ta là một người ! Ta như người, có xương có thịt, ta không là quỷ, không là kim cương, cho nên nếu ta là người, ta đứng yên tại chỗ, bất động !

Giọng nói the thé, hiển nhiên không phải thật.

Hắn lạnh lùng tiếp:

- Chắc người không muốn thấy thanh kiếm này xuyên thủng lưng, trở ra ngực.

Hắn nhích tay, mũi kiếm đâm nhẹ lún vào da.

Mã Không Quần thở phào.

Kiếm, chớ không phải là đao, thì người đó không phải là Phó Hồng Tuyết.

Huống chi dù xuất hiện sau lưng lão, Phó Hồng Tuyết cũng không cần cải biến tinh âm.

Người đó tiếp:

- Người muốn tốt, thì đừng suy tưởng viễn vông chỉ vì vĩnh viễn người không hiểu ta là ai đâu !

Mã Không Quần hỏi:

- Làm sao người biết ta là ai ?

Người đó cười đáp:

- Ta biết người từ lâu. Bất quá ta không hề tưởng Mã như long, nhân như cương là Vạn Mã Đường chủ ! Bỗng nhiên mà người tự thú tội, nếu Trần Tam Nương còn sống, hẳn bà ta nghe được những lời này của người, bà phải hài lòng lắm.

Mã Không Quần hỏi:

- Người biết Trần Tam Nương ?

Người đó đáp:

- Việc gì ta cũng biết. Biết hết mọi việc. Cho nên, về bất cứ việc gì, người cũng không nên giấu ta !

Mã Không Quần hỏi:

- Bộ y phục đó người lấy trong chiếc bao của Trần Tam Nương ?

Người đó cười lạnh.

Cười lạnh có lúc là phủ nhận, có lúc là mặc nhận.

Ở đây, có nghĩa là mặc nhận.

Mã Không Quần nghe tim nhói đau.

Lão không tưởng Trần Tam Nương lại có thể lén mang theo trong bao bộ y phục ngày xưa. Bộ y phục của buổi ban đầu gặp gỡ.

Lão cắn răng, rồi bật cười lạnh, thốt:

- Bày trò quỷ, cũng là một chủ ý khá lắm. Song người không nên dùng đến bộ y phục đó.

Người đó kêu khẽ:

- Ạ ?

Mã Không Quần tiếp:

- Bởi vì người làm thế là tự tố cáo chính người hạ sát Trần Tam Nương.

Với giọng căm hờn, lão tiếp:

- Chẳng những người giết người, còn đoạt luôn chiếc bao !..

Người đó cười lạnh chặn lời:

- Chẳng lẽ người không bao giờ giết người ! Thủ đoạn của ta tuy tàn độc song ít nhất cũng còn tốt đẹp hơn hành động của người ! Ít nhất ta cũng chưa hạ sát huynh đệ đồng sanh tử của ta ! Ta không dùng tài sản của huynh đệ ta mang đến Quan Đông dựng lên trại chăn nuôi ngựa.

Vạn Mã Đường Mã Không Quần biến sắc. Bí mật đó, suốt mười chín năm qua trên giang hồ không mấy người biết.

Cả Phó Hồng Tuyết cũng không hiểu lão đã dùng tiền bạc của họ Bạch dựng lên Vạn Mã Đường.

Thế tại sao người này biết được.

Lão hỏi:

- Người là ai ?

Người đó đáp:

- Ta đã nói, ta là kẻ không việc gì không biết, không việc gì không hiểu. Người hãy nhớ điều này là ta không hề dọa người với khoát lác !

Mã Không Quần hỏi:

- Người muốn gì ?

Người đó đáp:

- Bất quá, người hãy trao lại ta những gì người cướp đoạt trên tay kẻ khác. Có thể thôi.

Mã Không Quần thốt:

- Người muốn thì người cứ đi mà lấy, rất tiếc Vạn Mã Đường ngày nay chỉ là một vùng hoang địa.

Người đó cười lạnh:

- Người đáng lẽ phải biết, ta đâu có muốn vùng hoang địa đó ! Ta muốn số châu báu do người cướp đoạt kia !

Mã Không Quần hỏi:

- Châu báu ! Châu báu gì ?

Người đó tiếp:

- Năm xưa, Thần Dao Đường độc bá trong võ lâm, tung hoành khắp thiên hạ, thế lực trên hẵn Kim Tiền Bang của Thượng Quan Kim Hồng. Thượng Quan Kim Hồng chết đi, còn lưu lại một tài sản khổng lồ hà hưởng Thần Dao Đường.

Mã Không Quần lạnh lùng:

- Rất tiếc, ta không phải là người của Thần Dao Đường.

Người đó hừ một tiếng:

- Đương nhiên là không phải ! Bởi bất quá người là một hung thủ, mưu hại chủ nhân Thần Dao Đường mà thôi. Người gọi kẻ khác trợ giúp người làm điều hung bạo, giết Bạch Thiên Vũ để rồi sau đó một mình người cướp đoạt tài sản của họ Bạch. Đáng thương thay cho những kẻ đã chết bên ngoài Mai Hoa Am ! Chết một cách oan uổng. Thật là oan uổng.

Mã Không Quần lạnh người.

Lão phát hiện người này biết quá nhiều việc.

Người đó cao giọng tiếp:

- Vợ góa con cô của những kẻ đó đa số hiện tại sống trong cơ hàn, ăn đói mặc lạnh, ta muốn vì họ mà làm một cuộc công bình. Ta muốn vì họ liễu kết niềm oan uổng.

Mã Không Quần cười lạnh:

- Làm sao người biết được những ai đã chết bên ngoài Mai Hoa Am !

Tay kiếm của người đó rung rung.

Mã Không Quần tiếp:

- Trừ ta ra, trên đời này chỉ còn lại có mỗi một người biết được những kẻ chết là ai mà thôi ! Chỉ có mỗi một người ! Ta không bao giờ tưởng người đó đem điều bí ẩn mật cáo với kẻ thứ hai, ngoài ý.

Giọng của lão biến thành ác độc, phẫn nộ.

Lão từ từ tiếp:

- Người là kẻ thứ hai biết bí mật đó, vậy người là ai ?

Người đó chỉ cười lạnh.

Mã Không Quần hỏi dồn:

- Người là ai ?

Người đó đáp:

- Vĩnh viễn người không biết ta là ai đâu !

Mã Không Quần lạnh lùng:

- Thế thì vĩnh viễn người không biết được số châu báu chôn giấu tại đâu !

Người đó sửng sốt.

Mã Không Quần tiếp luôn:

- Hà hướng, dù người không nói, ta cũng biết người là ai, nếu người giết ta, thì sau khi ta chết ba hôm, sẽ có người đem điều bí mật trong gia đình người tuyên bố khắp giang hồ, cho thiên hạ vô lâm đều biết, lúc ấy thì con cháu họ Bạch đương nhiên cũng biết luôn.

Người đó rung tay kiếm, chứng tỏ bị kích động rõ ràng.

Tuy nhiên hấn vẫn lạnh lùng, thốt:

- Người chết rồi, còn ai biết gì mà tiết lộ bí mật ?

Câu nói đó tố cáo sự nhu nhược của hấn, hấn sợ rõ ràng.

Và hấn thừa nhận là Mã Không Quần đoán đúng lai lịch của hấn.

Có thừa nhận mới hỏi một câu như vậy.

Mã Không Quần sáng mắt lên, đáp:

- Ta còn sống không ai tiết lộ. Ta chết rồi sẽ có người tiết lộ.

Người đó dậm lo:

- Người lưu lại một phong thư cho một người khác, trong phong thư có chứa bí mật ! Người dọn dò sau khi người chết, người ấy sẽ công bố mảnh thư khắp nơi !

Mã Không Quần điềm nhiên:

- Ý tưởng đó chứng minh người cũng thông minh đấy !

Người đó lắc đầu:

- Tuy nhiên, ta không tin !

Mã Không Quần bửu môi:

- Ạ ?

Người đó tiếp:

- Người không bao giờ tín nhiệm bất cứ ai trên đời này cái đó ta biết rõ. Thì khi nào người dám giao phó một bí mật cho ai ?

Mã Không Quần cười nhạt:

- Người muốn cho ta nói tên người đó ra để sau khi người giết ta rồi người đi tìm mà giết luôn người đó ?

Người sau lưng lão nín lặng.

Mã Không Quần tiếp:

- Người có chủ ý được lắm, song ta cho người biết, chủ ý ấy ta có dùng qua ba mươi năm về trước rồi.

Người đó nín lặng một lúc, rồi bật cười hỏi:

- Chẳng lẽ người cho rằng ta buông tha người như vậy sao ?

Mã Không Quần đáp:

- Đương nhiên là người không làm vậy rồi, chúng ta sẽ làm một cuộc giao dịch.

Người đó hỏi:

- Giao dịch như thế nào ?

Mã Không Quần tiếp:

- Người hiệp lực với ta hạ Phó Hồng Tuyết, sau đó ta đưa người đi tìm kho tàng.

Người bảo mật cho ta, ta bảo mật cho người. Kho tàng đó rất quan trọng, thừa cho hai chúng ta phung phí suốt đời. Người thấy đề nghị của ta có công bình hay không ?

Người đó nín lặng, chừng như động tâm.

Mã Không Quần tiếp:

- Người nên hiểu, bậc trưởng thượng của người là người duy nhất cùng với ta bảo thủ bí mật, ta tín nhiệm người, người tín nhiệm ta do đó cả hai mới dám làm một việc kinh thiên động địa như vậy.

Người đó do dự một chút:

- Ta có thể đáp ứng người, song phải đảo ngược chương trình. Trước hết lấy kho tàng sau lại mới giết Phó Hồng Tuyết.

Mã Không Quần gật đầu:

- Được !

Người đó tiếp:

- Còn một việc này. Khi chúng ta đi lấy kho tàng, thì người phải để cho ta điểm huyết vào hai cánh tay.

Mã Không Quần hỏi:

- Chẳng lẽ người sợ ta xuất thủ ?

Người đó gằn giọng:

- Ta chỉ hỏi người đáp ứng hay không ?

Mã Không Quần cười nhẹ:

- Được luôn ! Ta đã tín nhiệm bậc trưởng thượng của người, thì tự nhiên cũng tín nhiệm người.

Người đó thở phào:

- Bất quá ta điểm vào hai huyết Kiên Tinh ở hai bên vai người mà thôi, cho người dừng xuất thủ.

Hắn bước tới một bước, hắn phải buông xuôi thanh kiếm xuống, dù không buông thẳng đi nữa, thì cũng phải hơi lệch cái đích, và tư thế uy hiếp cũng yếu đi.

Nếu hắn không chồm mình thì chẳng làm sao điểm huyết đúng chỗ.

Hắn hành động rất nhanh song chưa đúng mức nhanh, nên vẫn tạo cơ hội cho Mã Không Quần xoay thế cờ.

Bất thành linh Mã Không Quần lệch mình sang qua một bên, dùng cánh chõ thúc vào nách hắn.

Đồng thời lão hoành tay kia, móc ngược một quyền vào mặt hắn.

Người đó nghe xương hông gãy rộp, thân hình bị bắn đi khá xa !

Hắn thấy bầu trời sụp xuống, vùng đen phủ trước mặt, rồi trong vùng đen tối đó, ba mươi sáu ngọn đèn chớp lên.

Tuy nhiên hắn không hôn mê luôn. Bởi, hắn có công phu tập luyện khá thâm hậu.

Lúc rơi xuống đất, hắn cắn lưỡi nghe đau, biết là mình còn tỉnh.

Hắn lăn tròn mình về phía cửa.

Mã Không Quần vọt theo liền đó.

Người đó vươn tay, ánh đao chớp. Một ngọn phi đao bay tới.

Phi đao của Tiểu Lý bay ra là trúng đích. Từ bao giờ đao không hề sai lệch. Khách giang hồ lắm phen phách tán hồn phi cứ mỗi lần nghe nói đến.

Hiện tại tuy không do Tiểu Lý Thám Hoa phóng ra, song cũng làm cho Mã Không Quần hoảng vía.

Lão không dám vươn tay đón bắt, chỉ né tránh. Vì lão quá sợ, nên động tác hơi chậm một chút.

Thanh đao cắm vào vai lão.

Đúng là một thanh phi đao. Về tài sử dụng phi đao, thì Tiểu Lý Phi Đao được xem như là một tay vô thượng, ngàn năm trước không người sánh bằng, ngàn năm sau hắn cũng chẳng có ai theo kịp.

Nếu chính là Tiểu Lý Thám Hoa phóng ra ngọn phi đao đó thì dù cho Mã Không Quần có thân pháp nhanh như điện cũng phải mất mạng là cái chắc.

Lúc đao chớp lên, thì người đó đã lăn mình ra khỏi cửa, kể đó hắn tung người lên không.

Vạn Mã Đường chỉ kịp nhận ra người đó mặc y phục màu đen. Trong thoáng mắt, hắn khuất mình sau bức màn đêm.

Lão thở dài nhở nhanh mũi đao, rồi đuổi theo liền.

Lão tin chắc người đó chưa chạy đi xa vô luận là ai bị lão giáng cho một quyền vào cánh chõ cũng không còn đủ sức chạy xa được.

o0o

Trăng thượng huyền không sáng lắm, chiếu vào mặt Phó Hồng Tuyết, gương mặt vốn trắng xanh càng trắng xanh hơn.

Đứng dưới ánh trăng, hắn nhìn khu rừng hoang. Sau lưng hắn là vùng núi vắng.

Hiện tại hắn không tiền, lại lạnh, lại đói, lại mệt.

Hắn không có nơi nào để đến, hắn cũng chẳng có nhà.

Còn cảnh nào khổ hơn nữa ?

Chỉ có một mối tình, tình đó cũng nằm trong lòng đất lạnh !

Cả đến hung thủ hạ sát nàng, hắn cũng không biết, thì làm sao báo thù cho nàng ? Hung thủ tuy mang tên là Vương Đại Hồng, tuy đã chết rồi, song không phải là hung thủ chân chánh.

Hung thủ chân chánh phải là kẻ chủ mưu !

Còn mối hận cừu riêng tư, thì hắn cũng chưa báo phục được ! Bởi hắn còn biết tìm Mã Không Quân tại địa phương nào !

Diệp Khai sẵn sàng làm bằng hữu song hắn không tiếp nhận. Chẳng những thế hắn còn muốn xa lánh chàng.

Nhưng trừ một Diệp Khai ra, chẳng còn ai muốn kết giao với hắn.

Hắn có chết giữa đường, chẳng ai buồn màng đến hắn.

Trần gian tuy rộng song không có một địa phương nào dung nạp hắn.

Hắn dường tượng là kẻ thừa trên cõi đời này.

Tuy nhiên hắn vẫn muốn sống.

Muốn sống, nhưng sống để làm gì ? Hắn sẽ dẫn thân trên con đường nào ? Mà chắc gì có đường cho hắn dẫn thân ?

Hắn gần như lâm vào cảnh tuyệt lộ, dù không ai bức hắn vào cảnh đó.

Đừng nói chi đến ngày mai, ngày kia, chỉ nói đến đêm nay thôi, hắn sẽ đi về đâu ?

Một khách sạn hạng thấp hèn nhất ? Làm sao hắn dám vào khi lưng rỗng, túi không ?

Chẳng lẽ hắn đứng đó, chờ sáng !

Hắn thấy khoảng trống mênh mang quanh mình, đáng sợ hết sức !

Quanh hắn, không có bóng người, không sợ ai phát hiện, hắn vẫn cố nén lòng, không để lệ thấm trào ra.

Đúng lúc đó từ trong bóng đêm, tại khu rừng hoang, một bóng người chạy vụt ra ngoài.

Bên ngoài khu rừng, là vùng trăng sáng, người đó hiện ra với y phục đen, mặt đầy máu.

Đến lúc y thấy Phó Hồng Tuyết rồi, thì đã lỡ bộ, không còn quay mình kịp nữa.

Trên gương mặt hầu như bề nát đỏ, niềm sợ hãi lộ rõ rệt.

Phó Hồng Tuyết hết sức kỳ quái.

Hắn tự hỏi, tại sao cũng có người như hắn giữa đêm lạnh dưới trăng mờ, tại vùng hoang, lại có người đứng ngấm trăng.

Tuy nhiên, ai thì mặc ai, hắn không buồn nhìn nửa mắt.

Người áo đen trái lại nhìn y, rồi lùi lại, từng bước, từng bước.

Lùi được mấy được, hỏi:

- Người là Phó Hồng Tuyết ?

Phó Hồng Tuyết kinh ngạc, hỏi lại:

- Người là ai ? Tại sao nhận ra ta ?

Người áo đen không đáp câu hỏi, đưa tay chỉ về phía rừng, sau lưng y thốt:

- Mã Không Quần ở phía sau đó. Người hãy đến mà giết lão ta.

Phó Hồng Tuyết rung người lên. Tuy nhiên y chưa tin.

Người áo đen biết ý, tiếp:

- Ta với người vốn không quen biết, thì lý do gì khiến ta lừa người ? Ít nhất người cũng phải đến đó xem qua, thiết tưởng đi một chút có tổn thất gì cho người đâu ?

Phó Hồng Tuyết không hỏi gì thêm.

Người áo đen chẳng có lý do gì nói hoang với hắn. Hắn còn gì mà phải sợ tổn thất ?

Khu rừng ở trước mặt hắn, hắn vọt mình đến đó, như mũi tên lao.

Người áo đen kinh hãi, không tưởng một kẻ tàn tật lại luyện được thân pháp nhanh như thế.

Vốn là con người giáo huyệt, phòng nạn gần cũng như biết lo nạn xa, sau phút giây ưu tư, y cao giọng thốt nói:

- Mã Không Quần chẳng những là cừu nhân của người mà cũng là cừu nhân của ta luôn. Vô luận lão nói gì về ta, người cũng không nên tin.

Nói như thế cho là mình biết lo xa.

Y có ngờ đâu, y làm một việc hết sức sai lầm. Và là một sai lầm trong đời y ! Một sai lầm đến trí mạng.

Câu nói của y vừa buông dứt, Phó Hồng Tuyết đã trở lại, trước mặt y, trừng mắt nhìn y, gần từng tiếng:

- Người nói sao ! Mã Không Quần là chi của người !

Tinh thần căng thẳng, Phó Hồng Tuyết mất hết vẻ mệt mỏi.

Đôi mắt lơ lơ vụt sáng quắc lên, đôi mắt sắc chiếu vào mặt người áo đen, như hai ngọn dao chong.

Người áo đen khiếp hãi, lùi lại hai bước ấp úng:

- Ta nói ... lão là ... cừ nhân của ta !

Cừ nhân !

Khi y nói tiếng cừ nhân, đầu lưỡi của y cong lại, âm thanh mừng rỡ vọng tiếng nằng.

Trần Tam Nương có nói đặc điểm đó của người ám toán bà.

Phó Hồng Tuyết biến sắc mặt, bàn tay cầm đao gồng lên, nắm cứng chuôi, toàn thân rung lên như cơn sốt.

Người áo đen lại ấp úng:

- Chẳng lẽ.. người không ... tin ta ?

Phó Hồng Tuyết như không nghe y nói gì, đột nhiên quay mình về hướng Đông, rồi quỳ xuống.

Người áo đen kinh ngạc, không hiểu thiếu niên tàn tật định làm gì.

Phó Hồng Tuyết lẩm nhẩm:

- Cuối cùng ta cũng tìm ra được cừ nhân của người ! Nơi cửu tuyền hẳn là người được hài lòng.

Đôi mắt long lanh lệ, lệ chớp chớp lăn dài xuống má !

Hắn khấn vái thấp giọng, người áo đen không nghe rõ, song linh tính báo cho y biết có sự bất tường xảy ra.

Bất giác y lùi lùi thêm mấy bước, chuẩn bị chạy đi.

Nhưng Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Đao của người đâu ?

Người áo đen kinh khủng:

- Đao gì ?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Phi đao !

Người áo đen càng khiếp hãi hơn, kêu lên:

- Phi đao gì của ta ?

Phó Hồng Tuyết nghiêng răng, trừng mắt:

- Đáng lẽ ta hạ sát người ngay bằng một nhát đao, song bất quá ta cần hỏi người mấy điều !

Hắn cao giọng hỏi liều:

- Tại sao người làm những việc đó ? Tại sao người giết Thúc Bình ? Người là ai ?

Người áo đen run sợ:

- Người nói cái gì ? Ta không hiểu chi cả. Ta đâu có quen biết người !

Phó Hồng Tuyết sôi giận, nhưng người rung chứ tay đao không rung.

Bỗng, hắn bạt đao.

Dao chớp lên.

Người áo đen nhào xuống, lăn đi ngoài xa hai trượng.

Dao chớp, y ngã xuống trước khi ánh dao lóe lên.

Y đã chuẩn bị trước, có thể chuẩn bị nhiều cách, làm cách nào thoát khỏi nhát dao.

Y ngã xuống đương nhiên tay vung lên, bởi đó là phản ứng của con nhà võ chuyên dụng ám khí.

Nhưng, một tiếng keng vang lên, phi đao bị chặt làm đôi, mỗi đoạn bắn đi mỗi hướng.

Người áo đen tiếp tục lăn, lăn mình lên dốc đồi.

Chợt, y nghe nhói ở nách.

Vết thương do Mã Không Quân gây nên bằng một cánh chõ, bị động khi y lăn mình bắt đầu hành hạ.

Y định đề khí song không làm nổi.

Ánh dao lại chớp lên. Hơi lạnh bức đến yết hầu y. Mũi đao vừa chạm làn da yếu hèn, liền dừng lại. Mũi đao chỉ gây một vết thương da thịt, không hại đến tánh mạng y.

Phó Hồng Tuyết nhìn y, cao giọng hỏi:

- Ta hỏi gì, người nói hay không nói ?

Người áo đen thở dài:

- Được, ta nói ! Giữa ta và người không có cừu hận chi cả. Ta hận Mã Không Quân. Ta giết nữ nhân đó là vì nàng là con gái của Mã Không Quân.

Phó Hồng Tuyết lạnh người.

Một phút qua, bỗng hấn thét:

- Người nói hoang !

Người áo đen tiếp:

- Ta không nói hoang. Ta chỉ biết là rất ít người hiểu chuyện đó.

Y vừa thở mệt vừa nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết run người kịch liệt.

Người áo đen tiếp:

- Nàng với Mã Phương Linh là tỷ muội đồng cha khác mẹ, mẹ nàng là vợ một người chuyên hái sâm tại đất Quan Trung, bà ấy theo chồng trong một chuyến đi tìm sâm. Mã Không Quân gặp cưỡng hiếp bà ta. Khách hái sâm cũng như các đồng nghiệp hận Mã Không Quân thấu xương, có một hôm họ tập hợp nhau trên một trăm ba mươi người, mai phục trên Trường Bạch Sơn chờ Mã Không Quân để báo hận. Trong trận huyết chiến đó, có mặt Bạch đại hiệp.

Trận huyết chiến đó là một biến cố lớn trong vũ lâm, lúc còn thơ ấu Phó Hồng Tuyết từng được nghe mẹ thuật lại cho nghe.

Chẳng lẽ người áo đen nói đúng ?

Hắn nghe máu trong người hắn sôi động mãnh liệt.

Người áo đen lại tiếp:

- Thúy Bình từ lâu nấp dưới một mái nhà không sạch sẽ lắm, âm thầm làm cái việc do thám mọi tin tức cho Vạn Mã Đường. Điểm đó ta nghĩ người cũng hiểu, như mọi người đã hiểu. Nàng phản bội Trần Tam Nương, nàng phản bội Hoa Mãn Thiên, trước sau nàng cũng chỉ vì lòng trung với Vạn Mã Đường mà hành động. Bởi nàng biết, Mã Không Quần là phụ thân nàng. Có lẽ lúc sắp chết, mẹ nàng có tiết lộ sự tình với nàng.

Y thở dài, tiếp luôn:

- Ta giết nàng bất quá chỉ làm một việc báo thù, gián tiếp, phiền diện đối với Mã Không Quần thôi !

Mồ hôi lạnh đầm ướt đầu Phó Hồng Tuyết, rơi xuống lộp độp.

Người áo đen lại tiếp:

- Người là thù nhân của Mã Không Quần, chẳng lẽ người vì báo thù cho con gái kẻ thù mà giết ta ?

Phó Hồng Tuyết run giọng thốt:

- Ta không tin ! Không một ai bằng lòng đem con gái yêu quý mình giao cho Tiêu Biệt Ly làm một món hàng câu khách !

Người áo đen lạnh lùng:

- Đích xác không có ai làm như thế, trừ một Mã Không Quần ! Lão ấy không là con người cho nên hành động khác người.

Y hét lên.

- Lão ta vốn là một thứ súc sanh, một con dã thú !

Phó Hồng Tuyết nghe tâm hồn rã rời !

Tình nhân của hắn là con gái kẻ thù ? Hắn run người, chứng kinh phong hầu như sắp bộc phát !

Hắn lập tức trầm con tim xuống.

Người áo đen đắc ý, tiếp luôn:

- Ta nói xong ! Nếu người còn nuôi cái ý muốn động thủ, thì cứ hạ thủ.

Phó Hồng Tuyết cắn răng, không đáp.

Hắn không dám mở miệng, sợ tán loạn tâm thần, hắn cần đối phó với chứng bệnh tai ác !

Người áo đen sáng mắt lên, cảm thấy mũi dao nơi yết hầu hơi nhẹ, từ từ lệch xuống.

Tuy nhiên, dao vẫn còn ở tay Phó Hồng Tuyết. Tay còn cầm dao, là hắn còn đáng sợ như thường.

Bất thành linh, người áo đen lùi mình ra xa mũi dao, đoạn xoay người, phóng chân chạy như bay xuống núi.

Trong lúc y chạy đi còn vút lại một ngọn phi đao.

Y không dám quay đầu xem thanh phi đao có trúng đích hay không, cứ cắm cổ chạy chết.

Thanh đao đó trúng ngực Phó Hồng Tuyết, máu chưa trào ra theo vết thương, hắn ngã xuống.

Người áo đen là ai ! Tại sao y biết quá nhiều việc ? Lời nói của y có đúng sự thật chăng ?

- o O o -